

Jasmina Malešević

IZDRHTAVANJE

Probudila sam se kao da me je natkrilio zmaj. Čaša na stolu je bila skoro prazna a izvor sveže vode, daleko u kupatilu. Noge nisam mogla da pomerim. Ne bih mogla da ustanem i kada bi me zmaj plamenom terao da mu donesem vodu. Ako sa preostalim gutljajem progutam i srebrni lančić, možda će moći da oteram jezu i utišam strah. Neka me zmaj pretvori u dim, u nekom drugom snu. Kada budem morala da pošaljem oblak. Kada budem želeta, da ugušim strast. Kroz prorene na roletnama, mom izdrhtavanju, pridružio se Mesec. Ponovo sam zaspala, snom, težim od nesanice.

Dok tonem i podrhtavam, mozak se lažno smiruje. Kapci, sedam puta zaključani, bacaju ključeve da vise u vazduhu. Drhtim i propadam. Vraćam se u dubine, na čijem se dnu naziru fotografije, proživljene, pocepane, uramljene. Izdrhtavam ljubavnu bol, zgrčenu u svakom pobuđenom atomu. San je sećanje! Otključavam kapke, da snove lakše uhvatim.

Na prvoj fotografiji, muzika je utihnula.

Naše senke se prepliću. Možda je to magla, pre razmagljivanja. Imam potrebu da ti šapućem. Da ti došapnem misli, vaskrsle u ptici, koju osluškuješ. Ptici, koju ćeš prepoznati kao ljubav. S prstenom oko vrata.

Prilazim bliže. Od drhtavice, jedva zadržavam pogled. Linija, koja nečujno seče fotografiju, pokazuje da je april. Vidim kako posle dugog i teškog letenja, padaš na moj dlan, da spustiš najlepše pero. Privlačiš me preslatkim očima. Ćutiš, kao gnezdo, kao što ćeš krošnja.

Teško me je bilo pokrenuti, iz straha da će još jednom umreti. Ali, pokrenula sam se, žudeći za beskonačno mnogo života, sićušnih kao žute zvezde.

April je probudio sećanje na hiljade prepešaćenih puteva. Hiljade kretnji i pokreta očiju, kroz koje promiče ravnica, raspršena kao nebrušen dijamant. Putujući k tebi, gledala sam kuće i napuštene salaše... Ti me čekaš... Dodiruješ mi ruku, a drugom rukom pokazuješ žito koje se talasa. Putujući k sebi, nedostajao mi je spokojan san, zagrljen s tvojim telom. April je radost buđenja. Daje mi je snagu da budem strpljiva. Mesec je uvek pun. Njegove mene, postoje samo u našem oku.

Druga fotografija je iskrzanih ivica.

Boje su naoštrene jasnoćom. Ti i ja sedimo na steni. More isijava plavetnilo. Tamo gde pučina dodiruje nebo, susreću se poljupci. Mir, nikada dublji, nikada raskošniji u ispisivanju pesme. Još uvek se taj trenutak, zaustavlja na talasima, zapljuškuje obale i udara u stenu.

Drhtanje ne prestaje. Povremeno utihne, tek toliko da udahnem i nastavlja da me trese. Drhtim kao prut, kao viseći most. Izdrhtavam strah i zmije zamršene u grudima. Umorna, prepustam se novom kretanju. Padam još dublje, u galeriju sna.

Treća fotografija je uramljena.

Ram je napravljen od starog prozora. Njegova toplina nema oblik. Ukrašen je crtežima drveća. Kamenčićima u obliku srca. Poluotvorenim školjkama.

Zbog mnoštva zagrljaja, koje drži na okupu, ram je ojačan konopcima. Ulazim u fotografiju, kroz staklo, koje razdvaja svest. Spuštam kapke. Široko širim drhtave ruke, želeći da osetim to neizmerno blago.

Naši zagrljaji...

Srećni, uspavljajući. Jutarnji mirišu na kafu, popodnevni na cimet. Zagrljaji prestrašeni grmljavom, bolovima iz detinjstva. Zagrljaji duše. Lakoće spavanja. Zagrljaji zaljubljenih stopala i upaljenih prstiju.

Naši zagrljaji, otvarali su kapije. Na leđima su se smejali. Na ramenima su plakali. Bliski, kao kapljice spojene dahom. Kao skarabej i kugla, koju gura.

Ostalo je mnogo zaroobljenih zagrljaja, u uglovima fotografije. Zaustavljenih, nežnih, zabranjenih, koji ne mogu da dišu. U snu, nije teško razbiti prozor. Razvaljujem ram, drhtanjem.

Zagrljaji se rađaju, da bi živeli slobodno i da bi se grlili dugo.

Četvrta fotografija je zgužvana.

Nosi je dašak vetra. Ne znam da li će imati snage da je pronađem, dohvatom i pažljivo razvučem. U snovima je sve neravno, zaobljeno, suženo. Tuga uvek stoji nakrivo. Glava se vrti i klati. Šišarke pucaju i njište kao konji.

Drhtavica me budi i spušta, na dno. Umorni kapci trepcu. Prva svetla tačka koju naslućujem, pretvara se u viljušku. Druga tačkica se izdužuje u nož. Levo svetlucaju čaše, desno su postavljeni tanjiri. Ti seckaš, uznenirene zalogaje... Maziš me i hraniš, da ne isprljam sto.

Četvrtu fotografiju pronalazim na jezeru.

Zgužvanu, kao da je spavala u orahovoj ljusci, jedva sam otvorila.
Odmotavala sam je na grudima. Zamolila sam Sunce, da je osuši.

Osećam...

Ljulja se drveni mol, od naših bosih koraka. Vrelinom dahće netaknuta priroda. Kada sednemo i pogledamo trsku, mi smo na pustom ostrvu. Ispod razapete marame, leži voljeni pas. Šum leta prolazi kroz uši i miluje još jedno predivno putovanje.

Spuštamo se u jezero. Gustina vode je čarobna. Dok plivamo, noge se igraju s travom. Ne dišem! Uvlačim tvoje osmehe u procep, između mogućeg i nemogućeg vremena.

U tamnom delu fotografije, najavio se rastanak. Neki rastanci su željeni, neki su neželjeni kao deca. Ljubim fotografiju brzo, brže, najbrže. I drhtim, kao da me pauk nosi.

Vidim...

Približava se labud. Ljut je! Skače iznad vode i lupa krilima. Juri nas, dok mi pevamo, umesto njega.

Na poslednjoj fotografiji, izdrhtavanje se ne završava. Širine, dubine i visine sna, mogu da stanu u beskrajnu ljubavnu tačku. Moram da se vratim drugim putem. Kada me najviše boli, skupim se u oblik fetusa. Pustim srce, da samo nađe izlaz iz trbušaste noći.

Pre buđenja, osećam posledice neudobnog kreveta. Čujem, kako me zove jutarnja drhtavica. Primorava me da ustam. Lanćić je na mestu. Dok pijem vodu Oberučke, pitam se, gde su ti hrabri zmajevi što razbacuju vatru? Podižem roletne polako. Privikavam se na svetlost.

Dokotrlja se dan...

Danju, prikrivam drhtaje, tako što treperim.

Po danu, treperim i ne berem cveće.

Muslim na tebe.

Šaljem ti bukete svemira, koje sam nabrala, gledajući u nebo.

RADOST MOG DUHA

Želeći da sačuvam ljubav, bila sam vitez na konju, nekad na magarcu. Bila sam u vrtlogu misli, u tami vasiionskog srca. U disanju, koje pokreće vazduh a zatim raznosi vetrenjače.

Ljubav je bila radost, sve dok se nije iskrivila naglavačke. Kada telo ne pronalazi sreću u duhu, točak kreće nizbrdo i lomi sve pred sobom.

Točak me je bacio daleko izvan magnetnih polja. Tamo, gde ljubav kopa ponor, između zemlje i neba.

ALKA KOJA NEDOSTAJE

Venem za tobom, u oklopu od vizantijske čežnje. Sve što susretnem na putu, darujem prstenom ljubavnika koji je siguran u sebe. Ipak, zidovi srca pucaju!

Vreme rasteže kosti, šireci ih preko predela u kojima usamljenost divlja. Venem toliko da iz sebe ne mogu da iscedim, nijednu živu kap.

Ti si alka koja nedostaje, u beskonačnom lancu postanka. Zato izroni sa vencem oko glave. Bezbolna ljubav je san neprospavanih noći i svih bolova.

Pogledaj! Nebo je puno zvončića koji veruju u to.

REBRO ČOKOLADE

Živela sam u kanjonu između gornjeg i donjeg neba. Između tišine i hijerarhije bez početka. Između hrabrosti i straha, kako bih oslobođila čudo.

Gledala sam polja prekrivena dugom, u koju se zapliću anđeli. Sakupljala sam pepeo zvezda, koje sagorevaju bez glasa.

Stotine pisama, čamilo je u kutiji od ružinog drveta. Čitala sam ih u trenucima sumnje.

Da li sam alka koja nedostaje, kako bi latica bilo hiljadu?

Da li sam nesalomiva kao rebro čokolade, kada pokuša da ga odlomi leptir.

11.02.2021.g.